

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.771 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 november 2008 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 18.990 van 21 november 2008 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Servische nationaliteit te zijn.

Op 13 oktober 2008 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 20 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 19 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20§1c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 13/10/2008 blijkt dat betrokken op 18/09/2008 in Hongarije een asielverzoek heeft ingediend en het terugnameverzoek van België aan de Hongaarse autoriteiten op datum van 21/10/2008 bleef tot op heden onbeantwoord. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden en wordt Hongarije geacht in te stemmen met de terugname van betrokkene.

Bij vingerafdrukname werd vastgesteld dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Hongarije. In eerste instantie verklaart betrokkene dat hij in Hongarije enkel werd aangehouden. Na confrontatie met het positief Eurodacresultaat verklaart betrokkene dat in Hongarije zijn vingerafdrucken werden genomen en dat hij verplicht werd asiel te vragen, anders zou hij moeten terugkeren naar Servië. Betrokkene verklaart dat het niet zijn bedoeling was asiel te vragen in Hongarije en dat hij dan ook niet gewacht heeft op een verhoor, maar onmiddellijk doorreisde naar België waar hij op 06/10/2008 aankwam. Betrokkene verklaart dat hij in Hongarije valse personalia opgaf nl. J.K. °24/01/1980n Presheve, Servië. Op 13/10/2008 vroeg betrokkene asiel in België.

Behalve de aanwezigheid van zijn broer, heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zijn broer L.S. (...) (OV 5930776) is sinds 18/04/2008 in België een erkend vluchteling van Servische herkomst.

Deze familie in België is meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2§1 van de Verordening. Bovendien is de betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch, ...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten.

“(…)”

Op 19 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 26 november 2008 wordt verzoeker overgedragen aan de Europese lidstaat Hongarije.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 15 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003), alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Na citering van artikel 15 van de Verordening, stelt verzoeker dat uit het schrijven gericht aan de verwerende partij door zijn broer blijkt dat hij bij zijn broer logeerde, wat dan ook inhoudt

dat hij van zijn hulp op financieel vlak volledig afhankelijk was. Verzoeker stelt dat artikel 15, punt 1 en 2 van de Verordening, meer bepaald de humanitaire clausule, aan de lidstaten geen enkele verplichting oplegt en het aan de lidstaten toekomt in het kader van hun discretionaire bevoegdheid te beslissen al dan niet toepassing te maken van deze clausule. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij zijn discretionaire bevoegdheid echter toegepast heeft op grond van de verkeerde feitenvinding. Hij stelt vast dat de verwerende partij poneert dat zijn broer niet behoort tot zijn gezin zoals gedefinieerd in art. 2i (bedoeld wordt: artikel 2, §1) van de Verordening en bovendien niet afhankelijk is van de hulp van zijn broer in België. Verzoeker is van mening dat hij integendeel heeft aangetoond dat hij bij zijn broer logeert met wie hij dus wel één gezin vormt, zonder ernstig door de verwerende partij tegengesproken geweest te zijn. Bovendien kan volgens verzoeker redelijkerwijze aangenomen worden dat een alleenstaand asielzoeker financieel afhankelijk is van zijn in België verblijvende broer met wie hij samenwoont en dus één gezin vormt. Hij stelt dat hieruit volgt dat de verwerende partij verkeerdelijk verwijst naar art. 2i (bedoeld wordt: artikel 2, §1) van de Verordening, terwijl moest verwezen worden naar de definitie in de zin van art. 15.1 van de Verordening, te weten *'gezinsleden en andere afhankelijke familieleden'*, zonder voorbehoud. Hij is van mening dat in casu bezwaarlijk kan betwist worden dat zijn broer wel degelijk beantwoordt aan de hierboven vermelde definitie. Verzoeker meent dan ook dat bijgevolg vaststaat dat, niettegenstaande de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, deze laatste haar beslissing genomen heeft op grond van een verkeerde feitenvinding van bestaande familiebanden tussen verzoeker en zijn broer.

Verzoeker stelt dat het hoe dan ook behoort tot de rechter de legaliteit of illegaliteit van een bestuurshandeling die een schade berokkend heeft na te gaan, zelfs indien het bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij toepassing van artikel 159 van de Grondwet en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Cassatie.

Vervolgens poneert verzoeker dat, door geen rekening te houden met de aanwezigheid van zijn broer, van wie hij volledig afhankelijk is op financieel vlak, hetgeen toch wel een specifieke reden vormt waarom de asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden, eerder dan in Hongarije, de verwerende partij kennelijk een beoordelingsfout heeft begaan bij de toepassing van artikel 15 van de Verordening. Verzoeker meent dan ook dat de motivering dat artikel 15 van de Verordening niet aan de orde is, geen steun vindt in het administratief dossier zowel in rechte als in feite. Dat bijgevolg de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle voorhanden zijnde elementen uit het dossier. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij een kennelijke appreciatievergissing heeft begaan en aldus eveneens artikel 62 van de Vreemdelingswet heeft miskend.

In de nota met opmerkingen, die naar aanleiding van de procedure bij uiterste dringende noodzakelijkheid werd neergelegd, verwijst de verwerende partij naar de hoofding 'humanitaire clausule' van de Verordening en citeert artikel 15 van de voornoemde Verordening en stelt dat de aanwezigheid van de broer van verzoeker niet de toepassing van de clausule tot gevolg heeft. Vervolgens verwijst de verwerende partij naar het arrest nr. 119.399 van 15 mei 2003 . Zij stelt dat het vaststaat dat Hongarije al een asielaanvraag van verzoeker in behandeling nam, en wijst op het arrest nr. 78.539 van de Raad van State van 4 februari 1999, dat stelt dat wanneer een lidstaat reeds een asielaanvraag heeft behandeld, het onbetwistbaar is dat deze lidstaat van Schengen de verantwoordelijke staat is voor de behandeling van de asielaanvraag en dat België bovendien niet verplicht is deze zaak te behandelen en het enkel de mogelijkheid heeft dit te doen, indien een asielaanvrager hiermee instemt. De verwerende partij concludeert met de stelling dat het immers op verzoek van een lidstaat is dat de behandeling door een niet geëigende lidstaat kan geschieden, niet op verzoek van de asielzoeker.

In het verzoek tot voortzetting herhaalt verzoeker zijn uiteenzetting uit zijn verzoekschrift.

In de repliekmemoorie vult de verwerende partij haar nota met opmerkingen nog aan en stelt dat zij besluit dat verzoeker asiel heeft aangevraagd en dat het verkrijgen van de vluchtelingenstatus zijn streefdoel blijkt te zijn, dat hij er daardoor alle belang bij heeft dat zijn asielaanvraag wordt behandeld conform de vigerende wetgeving. Zij wijst erop dat de Dublin II Conventie tot doel heeft te vermijden dat de asielzoeker zelf de lidstaat kiest voor de behandeling van de asielaanvraag. De verwerende partij stelt ook nog dat verzoeker niet aantoont te voldoen aan de humanitaire clausule, dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd.

De formele motiveringsplicht uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nr. 167.407; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Wat verzoekers verwijzing naar artikel 15 van de Verordening 343/2003 betreft, meer bepaald de humanitaire clausule, wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend bij de Hongaarse autoriteiten. Alsook blijkt dat België op 21 oktober 2008 een terugnameverzoek heeft gericht aan de Hongaarse autoriteiten. Tot op datum van de bestreden beslissing, zijnde 19 november 2008, bleef voornoemd verzoek onbeantwoord. Gezien een termijn van twee weken, gelet op het feit dat het verzoek gebaseerd werd op uit het Eurodac-systeem verkregen gegevens, verstreken was, wordt Hongarije geacht in te stemmen met het terugnameverzoek, zodat Hongarije de verantwoordelijke staat is.

Artikel 15 van de Verordening 343/2003 bepaalt wat volgt:

“Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Hongaarse autoriteiten om redenen van humanitaire aard of op culturele gronden de Belgische autoriteiten hebben verzocht om met instemming van verzoeker, het asielverzoek te behandelen. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingnemende overheid (België), eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald (Hongarije) en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de impliciete instemming van Hongarije met de overname, niet meer beschikt over een discretionaire bevoegdheid (RvS 10 oktober 2003, nr. 124.106, RvS 25 maart 2004, nr. 129726, RvS 13 april 2005, nr. 143.018, RvS 28 oktober 2005, nr. 150.877, RvS 15 december 2005, nr. 152.816, RvS 17 januari 2007, nr. 166.821). Bijgevolg dient niet verder te worden ingegaan op het feit of de verzoeker al dan niet een gezin vormt met zijn broer en financieel afhankelijk is van deze laatste.

De bestreden beslissing vormt een correcte toepassing van de algemene regels van de behandeling van een asielaanvraag wanneer reeds eerder in een andere Lidstaat een asielaanvraag is ingediend. Een schending van artikel 15 van de Verordening 343/2003 noch het bestaan van een manifeste appreciatievergissing wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.